

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer tredive

Jeff Pippenger

2026-01-16

Nummer tredive

De messianske opfyldelser i Matthäusevangeliet omfatter endetidens vejmærke, vejmærket for budskabets formalisering, to vidner om vejmærket 11. september, hvoraf det ene er et vidne om det interne budskab til Laodikea og det andet det eksterne budskab om islams terrorisme. Det er passende, at vejmærket 11. september er repræsenteret ved to af de tolv messianske opfyldelser i Matthæus, for 11. september indbefatter den anden engels budskab, hvor der altid er en fordobling. Døden den 18. juli 2020 var det femte vejmærke, vi betragtede, og dernæst var røsten i ørkenen i juli 2023 det sjette, og opstandelsen i 2024 var nummer syv. Den ottende messianske opfyldelse er Midnatsråbet.

Det ottende messianske vejmærke er midnatsråbet

Alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: Sig til Zions datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmødigt og ridende på et æsel og på et føl, et trækdyrs unge. Matthæus 21:4, 5.

Forudsigelse

Fryd dig storligent, du Zions datter; råb højt, du Jerusalems datter: se, din Konge kommer til dig; retfærdig er han og har frelse, sagtmødigt og ridende på et æsel, på en æselføl. Zakarias 9,9.

Fem hundrede år tidligere havde Herren ved profeten Zakarias erklæret: »Fryd dig storligent, Zions datter; råb med glæde, Jerusalems datter. Se, din konge kommer til dig. Han er retfærdig og har frelse; sagtmødigt og ridende på et æsel, på et æselføl, en æselindes føl.« [Zakarias 9:9.] Havde disciplene indset, at Kristus gik dom og død i møde, kunne de ikke have opfyldt denne profeti.

„På samme måde opfyldte Miller og hans medarbejdere profetien og frembar et budskab, som inspirationen havde forudsagt skulle gives til verden, men som de ikke ville have kunnet give, hvis de fuldt ud havde forstået de profetier, der pegede på deres skuffelse og fremstillede et andet budskab, som skulle prædikes for alle folkeslag, før Herren skulle komme. Den første og den anden engels budskab blev givet på det rette tidspunkt og fuldbyrdede det værk, som Gud havde til hensigt at fuldbyrde ved dem.“ The Great Controversy, 405.

Misforståelsen af Guds profetiske Ord var forbundet med beretningen om Kristi triumferende indtog og også med den parallelle historie om forkyndelsen af midnatsråbets budskab i 1844. De hundrede og fireogfyrr tusinde må forstå „profetierne, der peger på deres skuffelse.“ Johannes får i Åbenbaringen 10 på forhånd at vide, at den lille bogs budskab, som ville være sødt i hans mund,

ville blive bittert.

„Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer den vej, Herren har ledt os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.“ *Life Sketches*, 196.

„Herrens ledelse“ i fortiden er blandt andre forsynets handlinger fremstillet som hans hånd, der dækkede over en fejl i tallene, for det var ikke bedst for milleritterne på forhånd at forstå deres skuffelse, lige så lidt som det var bedst for disciplenerne at forstå alle bestanddelene af deres skuffelse ved korset. Men historien om forkyndelsen af Midnatsråbet er identificeret som selve det lys, der leder til himlen, og dette bemærkes i Ellen Whites allerførste syn. De hundrede og fireogfyrre tusind må forstå disciplenernes og milleritternes skuffelser. At afvise det lys er at falde af stien.

„De havde et klart lys rejst bag sig ved begyndelsen af stien, og en engel fortalte mig, at dette var »midnatsråbet«. Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, for at de ikke skulle snuble.“

„Hvis de holdt deres blik fæstet på Jesus, som var lige foran dem og førte dem til byen, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at byen var langt borte, og at de havde ventet at være gået ind i den tidligere. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: ‘Halleluja!’ Andre fornægtede letsindigt lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, som havde ført dem så langt ud. Lyset bag dem slukkedes, så deres fødder var i fuldstændigt mørke, og de snublede og mistede målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og ugudelige verden nedenfor.“ *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Det ottende vejmærke er Midnatsråbet, som forbilledliggøres ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem.

»Midnatsråbet blev ikke så meget båret frem ved argumentation, skønt Skriftens bevis var klart og afgørende. Der fulgte med det en tilskyndende kraft, som bevægede sjælen. Der var ingen tvivl, ingen spørgsmål. Ved den anledning, da Kristus drog triumferende ind i Jerusalem, strømmede folket, som var forsamlet fra alle dele af landet for at holde festen, til Oliebjerget, og idet de sluttede sig til skaren, som ledsagede Jesus, blev de grebet af stundens inspiration og bidrog til at forstærke råbet: »Velsignet være han, som kommer i Herrens navn!« [Matthew 21:9.] På samme måde følte de vantro, som strømmede til adventismøderne — nogle af nysgerrighed, andre blot for at spotte — den overbevisende kraft, der ledsagede budskabet: »Se, Brudgommen kommer!«« *Spirit of Prophecy*, bind 4, 250, 251.

At være en klog jomfru i de sidste dage ville af profetisk nødvendighed kræve, at disse kloge jomfruer oplever en skuffelse, som igen indleder lignelsens tøvetid. Uden erfaringen med tøvetiden er man hverken en klog eller en dåreagtig jomfru.

Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring. Den store strid, 393.

Under alle omstændigheder må de kloge jomfruer i de sidste dage erfare en skuffelse, der svarer til den 19. april 1844, for lignelsens erfaring er de hundrede og fireogfyrre tusindes erfaring, som

Johannes i Åbenbaringen identificerer som jomfruer.

Disse er dem, som ikke har besmittet sig med kvinder; thi de er jomfruer. Disse er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse blev genløst fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åbenbaringen 14:4.

Hvor mange af Kristi lignelser er direkte og specifikt angivet som værende opfyldt til punkt og prikke? Enhver lignelse vil blive opfyldt til punkt og prikke, men lignelsen om de ti jomfruer fremstilles specifikt som værende blevet opfyldt i fortiden og i fremtiden „til punkt og prikke“. Den sammenlignes med den tredje engel, som skal forblive den nærværende sandhed fra 1844 og fremad, indtil Mikael står frem, og menneskets prøvetid afsluttes.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Indtil tidens afslutning er lignelsen om de ti jomfruer nærværende sandhed, og Midnatsråbet vil igen blive opfyldt til punkt og prikke.

„Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge,—sovende, sovende. Hvem føler sjælekval for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mit sind blev ført frem til fremtiden, når signalet vil blive givet. ‘Se, Brudgommen kommer; gå ham i møde.’ Men nogle vil have tøvet med at skaffe sig olien til at fylde deres lamper op, og for sent vil de finde, at karakteren, som olien fremstiller, ikke kan overføres.“ Review and Herald, 11. februar 1896.

Midnatsråbet er det næste waymark på horisonten i de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse. Dette waymark ledsages af den forfølgelse, der begynder mod de trofaste forud for søndagsloven. Denne forfølgelse er ydre og indre, og den indre forfølgelse omfatter to særskilte symboler. Det ene af disse symboler er Judas, det andet Sanhedrinet.

Det niende messianske vejmærke er forræderiet for 30 sølvstykker

Da blev det opfyldt, som er talt ved profeten Jeremias, som siger: „Og de tog de trediver sølvpenge, prisen for ham, som blev vurderet, ham, som Israels børn satte pris på; og de gav dem for pottemagerens mark, således som Herren pålagde mig.“ Matthæus 27:9, 10.

Forudsigelse

Og jeg sagde til dem: Hvis I finder det godt, så giv mig min løn; og hvis ikke, så lad det være. Så afvejede de som min løn trediver sølvstykker. Og Herren sagde til mig: Kast det til pottemageren, den herlige pris, jeg blev vurderet til af dem. Og jeg tog de trediver sølvstykker og kastede dem til pottemageren i Herrens hus. Zakarias 11:12, 13.

Judas' forræderi repræsenterer de falske præsters forræderi, for tallet 30 repræsenterer præsternes alder. Præsterne, som også er levitter, renses som guld og sølv af pagtens Engel. Judas' trediver

sølvpenge repræsenterer udrensningen af de falske præster ved søndagsloven; skønt Judas døde umiddelbart før korset, var det stadig den samme dag. Judas er ikke et symbol på Sanhedrinet; han er et symbol på en, som man mente var blandt Kristi disciple.

Som en Kristi discipel var du en discipel af Jesu salvelse. Salvelsen ved Hans dåb forvandlede Jesu navn til Jesus Kristus, for Kristus betyder – den salvede. Hans navn blev da forandret, for Han skulle da stadfæste pagten med de mange i én uge, og et fremtrædende symbol på et pagtsforhold er et forandret navn. Jesus blev salvet med kraft ved sin dåb. At være en Kristi discipel betød, at du var en discipel af Hans dåb. Det var ved Hans dåb, at Han blev salvet med kraft. Peters udsagn i Matthæus 16:18 er kendt i den kristne teologiske verden som den „kristne bekendelse“. Det er et af de store temaer til drøftelse blandt teologer og lærde. Almindeligvis påviser en drøftelse blandt teologer og lærde noget af ingen eller måske kun ringe betydning, men pointen består i, at kristendommen forstår, at da Jesus blev salvet, blev Han da Messias.

Han siger til dem: Men hvem siger I, at jeg er? Og Simon Peter svarede og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Matthæus 16,15-16.

Peters oprindelige navn formidlede netop denne sandhed, for Simon Barjona betyder „en, som hører duens budskab“, hvilket var budskabet ved Hans dåb. Hans dåb svarer til 9/11, og Judas repræsenterer dem, som på et tidspunkt bekendte en forståelse af 9/11, men mister deres vej undervejs på stien. Judas er ikke et symbol på Sanhedrinet, for de repræsenterer den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Judas aflagde et vidnesbyrd for Sanhedrinet, men symbolikken i Sanhedrinets oprør er forskellig fra Judas' oprør. Sanhedrinets oprør kommer til udtryk i den følgende drøm.

„Jeg samlede mine skrifter sammen, og vi begyndte vores rejse. Undervejs holdt vi to møder i Orange og fik beviser på, at menigheden blev gavnet og opmuntret. Vi blev selv styrket ved Herrens Ånd. Den nat drømte jeg, at jeg var i Battle Creek og kiggede ud gennem sideglasset ved døren og så en skare komme marcherende op mod huset, to og to. De så strenge og beslutsomme ud. Jeg kendte dem godt og vendte mig for at åbne salonens dør for at tage imod dem, men tænkte, at jeg ville se igen. Scenen havde forandret sig. Skaren frembød nu udseendet af en katolsk procession. Den ene bar et kors i hånden, en anden et siv. Og da de nærmede sig, trak den, som bar et siv, en cirkel omkring huset og sagde tre gange: 'Dette hus er bandlyst. Ejendelene må konfiskeres. De har talt imod vores hellige orden.' Rædsel greb mig, og jeg løb gennem huset, ud ad den nordlige dør, og fandt mig selv midt i en skare, hvoraf nogle var kendte for mig, men jeg vovede ikke at sige et ord til dem af frygt for at blive forrådt. Jeg forsøgte at finde et afsides sted, hvor jeg kunne græde og bede uden overalt, hvor jeg vendte mig, at møde ivrige, nysgerrige blikke. Jeg gentog ofte: 'Hvis jeg blot kunne forstå dette! Hvis de dog ville fortælle mig, hvad jeg har sagt, eller hvad jeg har gjort!'“

„Jeg græd og bad meget, mens jeg så vore ejendele blive konfiskeret. Jeg søgte i blikkene hos dem omkring mig at læse sympati eller medlidenhed med mig og lagde mærke til ansigtsudtrykket hos flere, som jeg mente ville tale til mig og trøste mig, hvis de ikke frygtede, at andre ville iagttage dem. Jeg gjorde ét forsøg på at undslippe mængden, men da jeg så, at jeg blev overvåget, skjulte jeg mine hensigter. Jeg begyndte at græde højt og sige: 'Hvis de dog

blot ville fortælle mig, hvad jeg har gjort, eller hvad jeg har sagt!’ Min mand, som sov i en seng i det samme værelse, hørte mig græde højt og vækkede mig. Min hovedpude var våd af tårer, og en sørgmodig nedtrykthed hvilede over min ånd.” Testimonies, bind 1, 577, 578.

At anvende det princip, at profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede, rejser et meget alvorligt spørgsmål for lederne i Syvendedags Adventistkirken. Søster White „samlede“ sine „skrifter“ sammen og begyndte en tilbagerejse til Battle Creek. Battle Creek var dengang værkets hjerte, således som Takoma Park er det i dag, eller Jerusalem var det på Kristi tid. Hun samlede sine skrifter sammen til rejsen, efter at hun havde fremlagt en kamp, hun havde haft angående sine skrifter. Sammenhængen i hendes drøm handler om hendes skrifter. Kampen fandt sted i byen Wright.

”Mens vi var i Wright, havde vi sendt mit manuskript til nr. 11 til udgivelseskontoret, og jeg benyttede næsten hvert øjeblik uden for møderne til at udarbejde stof til nr. 12. Mine kræfter, både legemlige og mentale, var blevet hårdt anspændt under arbejdet for menigheden i Wright. Jeg følte, at jeg måtte have hvile, men kunne ikke se nogen mulighed for lindring. Jeg talte til folket flere gange om ugen og skrev mange sider med personlige vidnesbyrd. Byrden for sjælene hvilede på mig, og det ansvar, jeg følte, var så stort, at jeg kun kunne få nogle få timers søvn hver nat.

„Mens jeg således arbejdede med at tale og skrive, modtog jeg breve af en nedslående karakter fra Battle Creek. Da jeg læste dem, følte jeg en ubeskrivelig nedtrykthed i sindet, som steg til sjælekval, og som for en kort tid syntes at lamme mine livskræfter. I tre nætter sov jeg næsten slet ikke. Mine tanker var urolige og forvirrede. Jeg skjulte mine følelser så godt jeg kunne for min mand og den deltagende familie, hos hvem vi opholdt os. Ingen kendte mit slid eller mit sinds byrde, når jeg forenedes med familien i morgen- og aftenandagt og søgte at lægge min byrde på den store Byrdebærer. Men mine bønner kom fra et hjerte, der var vredet af angst, og mine bønner var brudte og usammenhængende på grund af ukontrollabel sorg. Blodet strømmede til min hjerne og fik mig ofte til at vakle og næsten falde. Jeg fik ofte næseblod, især efter at have gjort en anstrengelse for at skrive. Jeg blev tvunget til at lægge mit skrivearbejde til side, men kunne ikke frigøre mig fra den byrde af ængstelse og ansvar, der hvilede på mig, idet jeg indså, at jeg havde vidnesbyrd til andre, som jeg ikke var i stand til at fremføre for dem.“

”Jeg modtog endnu et brev, hvori man meddelte mig, at man anså det for bedst at udsætte udgivelsen af nr. 11, indtil jeg kunne nedskrive det, som var blevet vist mig angående Health Institute, eftersom de, der stod i spidsen for dette foretagende, i høj grad manglede midler og behøvede indflydelsen af mit vidnesbyrd for at bevæge brødrene. Jeg nedskrev da en del af det, som var blevet vist mig angående Institutet, men kunne ikke få hele emnet fremstillet på grund af blodtilstrømning til hjernen. Havde jeg tænkt, at nr. 12 ville blive så længe forsinket, ville jeg under ingen omstændigheder have sendt den del af sagen, som er indeholdt i nr. 11. Jeg antog, at jeg efter nogle dages hvile atter kunne genoptage mit skrivearbejde. Men til min store sorg fandt jeg, at min hjernes tilstand gjorde det umuligt for mig at skrive. Tanken om at skrive vidnesbyrd, enten almene eller personlige, blev opgivet, og jeg var i stadig nød, fordi jeg ikke kunne skrive dem.”

„I denne tingenes tilstand blev det besluttet, at vi skulle vende tilbage til Battle Creek og forblive der, mens vejene var i en mudret, opkørt tilstand, og at jeg dér skulle fuldføre nr. 12. Min mand var meget ivrig efter at se sine brødre i Battle Creek og tale til dem og glæde sig med dem over det arbejde, som Gud udførte for ham. Jeg samlede mine skrifter sammen, og vi begav os ud på vor rejse. ...“ Testimonies, bind 1, 576, 577.

I de sidste dage forvandlede Syvendedags Adventistkirkens ledelse, fremstillet som Battle Creek og dem, hun „kendte godt“, til et katolsk optog. Syvendedags Adventistkirkens ledelse forvandlede til et katolsk optog. I drømmen kom de „to og to“, den ene med et rør, den anden med et kors. De trak en cirkel omkring huset og kundgjorde tre gange: „Dette hus er fredløst. Ejendelene må konfiskeres. De har talt imod vor hellige orden.“ Hvad er de „ejendele“ i „huset“, som de katolske ledere i Battle Creek „konfiskerede“? Hvilken „hellig orden“ i den katolske kirke blev der „talt imod“?

Mere direkte kunne spørgsmålet være: »Hvilken orden inden for katolicismen gik forrest i inkquisitionen?« Inkquisitionen begyndte med dominikanerordenen, før jesuitterne trådte frem på historiens scene, men da de først blev involveret, blev de den orden, der gik i spidsen for grusomheden og blodsudgydelsen.

“I hele kristenheden var protestantismen truet af frygtindgydende fjender. Da Reformationens første sejre var forbi, kaldte Rom nye styrker frem i håb om at fuldbyrde dens ødelæggelse. På dette tidspunkt blev jesuiterordenen oprettet, den grusomste, mest samvittighedsløse og mægtigste af alle pavedømmets forkæmpere. Afskåret fra jordiske bånd og menneskelige interesser, døde for den naturlige hengivenheds krav, med fornuft og samvittighed fuldstændig bragt til tavshed, kendte de ingen anden regel, intet andet bånd, end deres ordens, og ingen anden pligt end at udvide dens magt. Kristi evangelium havde sat sine tilhængere i stand til at møde fare og udholde lidelse, uden at lade sig skræmme af kulde, sult, slid og fattigdom, for at holde sandhedens banner højt over for pinebænken, fangehullet og bålet. For at bekæmpe disse kræfter indgød jesuitismen sine tilhængere en fanatisme, som gjorde dem i stand til at udholde lignende farer og sætte alle bedragets våben op imod sandhedens magt. Der var ingen forbrydelse for stor for dem at begå, intet bedrag for lavt for dem at benytte, ingen forklædning for vanskelig for dem at antage. Skønt de var bundet ved løfte om vedvarende fattigdom og ydmyghed, var det deres bevidste mål at sikre sig rigdom og magt, at vie sig til protestantismens omstyrtelse og til genoprettelsen af pavens overherredømme.”

„Når de optrådte som medlemmer af deres orden, bar de en hellighedens dragt, besøgte fængsler og hospitaler, tjente de syge og de fattige, bekendte at have forårsaget verden og bar det hellige navn Jesus, som gik omkring og gjorde vel. Men under dette dadelfrie ydre skjultes ofte de mest forbryderiske og dødelige hensigter. Det var et grundlæggende princip for ordenen, at målet helliger midlet. Efter denne norm var løgn, tyveri, mened og mord ikke blot undskyldelige, men prisværdige, når de tjente kirkens interesser. Under forskellige forklædninger trængte jesuitterne sig ind i statens embeder, steg op til at blive kongers rådgivere og formede nationers politik. De blev tjenere for at virke som spioner over deres herrer. De oprettede kollegier for fyrsters og adeliges sønner og skoler for den almindelige befolkning; og børn af protestantiske forældre blev draget ind i iagttagelsen af papistiske

ritualer. Al den ydre pragt og prunk ved den romersk-katolske gudsdyrkelse blev taget i anvendelse for at forvirre sindet og blænde og betage fantasien, og således blev den frihed, som fædrene havde arbejdet og blødt for, forrådt af sønnerne. Jesuitterne bredte sig hastigt over Europa, og hvor end de drog hen, fulgte en genoplivning af pavevældet.“

“For at give dem større magt blev der udstedt en bulle, som genoprettede inkquisitionen. Til trods for den almindelige afsky, hvormed den blev betragtet, selv i katolske lande, blev denne frygtelige domstol atter oprettet af pavelige herskere, og grusomheder, alt for frygtelige til at tåle dagens lys, blev gentaget i dens hemmelige fangehuller. I mange lande blev tusinder på tusinder af selve nationens bedste, de reneste og ædleste, de mest intellektuelle og højt uddannede, fromme og hengivne præster, flittige og patriotiske borgere, strålende lærde, begavede kunstnere, dygtige håndværkere, dræbt eller tvunget til at flygte til andre lande.

„Sådanne var de midler, som Rom havde påkaldt for at slukke Reformationens lys, for at berøve menneskene Bibelen og for at genindføre den mørke middelalders uvidenhed og overtro. Men under Guds velsignelse og ved de noble mænds arbejde, som Han havde oprejst til at efterfølge Luther, blev protestantismen ikke styrtet. Den skulle ikke skylde sin styrke fyrsters gunst eller våbenmagt. De mindste lande, de ringeste og mindst magtfulde nationer, blev dens fæstninger. Det var det lille Genève midt iblandt mægtige fjender, som pønsede på dets undergang; det var Holland på sine sandbanker ved det nordlige hav, kæmpende imod Spaniens tyranni, dengang det største og rigeste af kongeriger; det var det barske, gølge Sverige, der vandt sejre for Reformationen.“ The Great Controversy, 234, 235.

Den katolske kirke gjorde alt, hvad den kunne, for at skjule Bibelen for mennesker ved at hævde, at deres hedenske traditioner og skikke står over Guds ord. Lederne for laodikeisk adventisme vil ikke føre dissidenter for retten på grund af Ellen Whites skrifter, men katolikker, som bekender sig til at være lederne i Battle Creek, vil. Selve essensen af katolicismens dyr er at benytte verdslig magt til at opnå religiøse formål. Da adventismen søgte den juridiske verdslige magt til at styre sine institutioner, kunne frugterne af deres »hellige orden« ses.

I forbindelse med den spanske inkvisions auto-da-fé-ceremonier (troshandling) fremtræder røret og korset som symbolske elementer knyttet til Kristi korsfæstelse. Røret henviser til det spotteherskerscepter, der blev lagt i Jesu hånd under hans kroning med torne, og som de romerske soldater brugte til at slå ham med; det symboliserer hån, lidelse og foragt.

Korset indgår fremtrædende i auto-da-fé-processioner. Et grønt kors (ofte tilhyllet med sort flor) tjente som inkquisitionens emblem, båret i en særskilt forberedende procession dagen før og fremvist under selve begivenheden. Det symboliserede tribunalets myndighed.

Konfiskation af gods henviser til beslaglæggelsen (sekvstration eller proscription) af en dømt persons ejendom, en almindelig straf under inkquisitionen, som tjente til at finansiere tribunal og straffe kætteri. Dette blev offentligt bekendtgjort i domsafsigelserne ved auto-da-fé og understregede den offentlige ydmygelse og den afskrækkende virkning.

Ellen G. Whites skrifter fordømmer klart og utvetydigt det lederskab, som vil forbyde hendes skrifter i et forsøg på at bringe vingårdens sang til tavshed, men det er den sidste handling fra en

ugudelig orden, umiddelbart før de åbent manifesterer deres karakter ved søndagsloven. Et „katolsk optog“ svarer til de femogtyve gamle mænd, der bøjede sig for solen. I de følgende fire afsnit fremstiller det første afsnit „Guds bekendende folk“ i „de sidste dage“. Passagen lærer klart, at syvendedagsadventistiske prædikanter i de sidste dage i „kirker og i store forsamlinger under åben himmel“ vil „indtrængende fremholde for folket nødvendigheden af at holde ugens første dag“.

„Herren har en tvedragt med sit bekendende folk i disse sidste dage. I denne tvedragt vil mænd i ansvarsfulde stillinger følge en kurs, der står i direkte modsætning til den, Nehemias fulgte. De vil ikke blot selv tilsidesætte og foragte sabbatten, men de vil også søge at hindre andre i at holde den ved at begrave den under skikkens og traditionens murbrokker. I kirker og ved store forsamlinger under åben himmel vil prædikanter indtrængende pålægge folket nødvendigheden af at holde ugens første dag. Der er ulykker på hav og land; og disse ulykker vil tiltage, idet den ene katastrofe følger tæt i hælene på den anden; og den lille skare af samvittighedsfulde sabbatsholdere vil blive udpeget som dem, der bringer Guds vrede over verden ved deres tilsidesættelse af søndagen.“

Dette identificerer tydeligt syvendedagsadventister som det „bekendende Guds folk“, der vil tilskynde til søndagshelligholdelse, og at de også vil udpege „den lille skare af samvittighedsfulde sabbatsholdere“. I det næste afsnit understreger hun, at tidligere tiders forfølgelse vil blive gentaget. Det foregående afsnit sluttede med, at hun identificerede det bekendende Guds folk i kontrast til dem, som hun kalder samvittighedsfulde sabbatsholdere. Dernæst fremdrager hun tidligere tiders historie og advarer om, at denne historie vil blive gentaget i de sidste dage. Hun er meget klar.

„Satan fremfører denne løgn for at kunne føre verden i fangenskab. Det er hans plan at tvinge mennesker til at antage vildfarelser. Han tager aktiv del i udbredelsen af alle falske religioner og vil standse ved intet i sine bestræbelser på at håndhæve fejlagtige læresætninger. Under et dække af religiøs nidkærhed har mennesker, påvirket af hans ånd, opfundet de mest grusomme pinsler for deres medmennesker og påført dem de mest frygtelige lidelser. Satan og hans redskaber har endnu den samme ånd, og fortidens historie vil blive gentaget i vore dage.“

„Der findes mennesker, som har sat deres sind og vilje ind på at fuldbyrde det onde; i deres hjertes mørke afkroge har de besluttet, hvilke forbrydelser de vil begå. Disse mennesker bedrager sig selv. De har forkastet Guds store retfærdighedsregel og har i stedet oprejst en målestok af deres egen, og når de sammenligner sig selv med denne målestok, erklærer de sig selv for hellige. Herren vil tillade dem at åbenbare, hvad der er i deres hjerter, at udleve den ånd hos den herre, som behersker dem. Han vil lade dem vise deres had til hans lov i deres behandling af dem, som er tro mod dens krav. De vil være drevet af den samme ånd af religiøst raseri, som æggede pøbelen til at korsfæste Kristus; kirke og stat vil blive forenet i den samme fordærvede harmoni.“

”Menigheden i dag har fulgt i fortidens jøders fodspor, som tilsidesatte Guds bud for deres egne overleveringer. Hun har forandret forordningen, brudt den evige pagt, og nu, som dengang, er hovmod, vantro og troløshed følgerne. Hendes sande tilstand fremstilles i disse ord

fra Moses' sang: 'De har handlet fordærveligt imod ham, de er ikke hans børn, det er deres skændsel; de er en forvendt og forvansket slægt. Er det således, I gengælder Herren, du tåbelige og uvise folk? Er han ikke din fader, som har købt dig? Har han ikke skabt dig og grundfæstet dig?'" Review and Herald, 18. marts 1884.

Der er passage efter passage i Profetiens Ånd, som identificerer den sidste tids forfølgelse af Guds trofaste, og den „kirke i dag“, som hun identificerer, er ikke kristenheden i almindelighed; det er den kirke, som hun gentagne gange identificerer som forbilledliggjort ved den jødiske kirke. Disse klare passager i hendes skrifter er drivkraften bag Syvendedags Adventistkirkens forsøg på at pålægge Søster Whites skrifter begrænsninger, sådan som hendes drøm så træffende identificerer. Deres handlinger imod hendes skrifter, som tydeligvis var de goder i hendes hus, der skulle forbydes af lederne i Battle Creek, som forvandlede til en hellig orden af katolicismen. Deres angreb på hendes skrifter er også fremstillet ved angrebet på Jeremias' skrifter. Ellen Whites drøm er et andet vidne om, at Jeremias' skrifter blev brændt.

I Laodikeisk adventismes tredje generation var kompromis det fremherskende tema. Den tredje generation repræsenteres ved menigheden i Pergamos. Fra udgivelsen af W. W. Prescotts bog med titlen The Doctrine of Christ i 1919 og frem til udgivelsen af Questions on Doctrine i 1957 strækker sig en overgangsperiode, repræsenteret ved en alfaudgivelse og afsluttet med en omegauudgivelse. Den første bog repræsenterede W. W. Prescotts forkastelse af Løven af Judas stamme til fordel for det frafaldne protestantiske syn på Kristus. Prescotts bog, passende betitlet The Doctrine of Christ, udhulede det milleritiske profetiske budskab og efterlod den tomme definition af Jesus, som dyrkes af katolicismen og den frafaldne protestantisme. Den sidste bog i denne generation definerer en helliggørelse og retfærdiggørelse, som tilintetgør Guds lov, hans retfærdighed og barmhjertighed. Det gamle Israel fik ansvaret for at være betroet Guds lov, og adventismen skulle være betroet ikke blot Guds lov, men også hans profetiske Ord. I 1919 udkom en bog, der forkastede forsvaret for Guds profetiske Ord, hvilket markerede begyndelsen på den tredje generation af laodikeisk adventisme, som sluttede med en bog, der forkaster Guds lov.

”Hvis du hengiver dig til hjertets stædighed og ved hovmod og egenretfærdighed ikke bekender dine fejl, vil du blive overladt til Satans fristelser. Hvis du, når Herren åbenbarer dine vildfarelser, ikke omvender dig eller aflægger bekendelse, vil hans forsyn føre dig over den samme grund igen og igen. Du vil blive overladt til at begå fejl af lignende karakter, du vil fortsat mangle visdom og vil kalde synd retfærdighed og retfærdighed synd. Den mængde af bedrag, som vil få overhånd i disse sidste dage, vil omslutte dig, og du vil skifte leder uden at vide, at du har gjort det.” Review and Herald, 16. december 1890.

Pergamos, den tredje kirke, førte til Thyatira, den pavelige kirke, som er den fjerde generation, når de 25 mænd bøjer sig for symbolet på Thyatiras autoritet.

„Den bestemmelse, som de tidlige kolonister vedtog, hvorefter kun medlemmer af kirken måtte stemme eller beklæde embeder i den civile regering, førte til højst skadelige følger. Denne foranstaltning var blevet antaget som et middel til at bevare statens renhed, men den resulterede i kirkens fordærv. Da bekendelse til religion var betingelsen for stemmeret og embedsbesiddelse, sluttede mange sig til kirken, drevet udelukkende af verdslige politiske

motiver, uden en hjertets forvandling. Således kom kirkerne i betydeligt omfang til at bestå af uomvendte mennesker; og selv i præsteskabet fandtes der sådanne, som ikke blot nærede læremæssige vildfarelser, men som var uvidende om Helligåndens fornyende kraft. Således blev atter de onde følger påvist, som så ofte er blevet iagttaget i kirkens historie fra Konstantins dage til nutiden, af at søge at opbygge kirken ved statens hjælp, af at appellere til den verdslige magt til støtte for evangeliet om Ham, der erklærede: 'Mit rige er ikke af denne verden.' Joh 18,36. Foreningen mellem kirken og staten, hvor ringe graden end måtte være, skønt den kan synes at bringe verden nærmere kirken, bringer i virkeligheden kun kirken nærmere verden." The Great Controversy, 297.

„foreningen af kirken med staten, hvor ringe graden end måtte være, skønt den kan synes at bringe verden nærmere kirken, bringer i virkeligheden kun kirken nærmere verden.“ Den 18. maj 1977 overrakte Bert B. Beach (en leder i kirkens Division for Nordeuropa-Vestafrika og involveret i mellemkirkelige relationer) en guldbeklædt medaljon til antikrist, pave Paul VI, under en gruppeaudiens i Rom. Det var en del af et møde i Conference of Secretaries of World Confessional Families. Begivenheden blev omtalt i Adventist Review (11. august 1977) og bemærket af Religious News Service som første gang, en officiel repræsentant for SDA mødte en pontifex.

„Herren har udtalt en forbandelse over dem, som tager fra eller lægger til Skrifterne. Den store JEG ER har fastsat, hvad der skal udgøre tros- og læresnoren, og han har bestemt, at Bibelen skal være en bog for hjemmet. Den kirke, som holder fast ved Guds ord, er uforsonligt adskilt fra Rom. Protestanterne stod engang således adskilt fra denne store frafaldskirke, men de er kommet hende nærmere og er stadig på vejen til forsoning med den romerske kirke. Rom forandrer sig aldrig. Hendes principper er ikke i mindste måde blevet ændret. Hun har ikke mindsket kløften mellem sig selv og protestanterne; de har gjort hele tilnærmelsen. Men hvad vidner dette om for vor tids protestantisme? Det er forkastelsen af Bibelens sandhed, som får mennesker til at nærme sig vantroen. Det er en frafalden kirke, som mindsker afstanden mellem sig selv og pavedømmet.“

„Det er sjæle som Luther, Cranmer, Ridley, Hooper og de tusinder af ædle mænd, som led martyrdøden for sandhedens skyld, der er de sande protestanter. De stod som trofaste sandhedens vægtere og erklærede, at protestantismen er ude af stand til at forenes med romanismen, men må være lige så fjernt adskilt fra pavedømmets principper, som øst er fra vest. Sådanne sandhedens forkæmpere kunne ikke mere bringes i samklang med „syndens menneske“ end Kristus og hans apostle. I tidligere tider følte de retfærdige, at det var umuligt at slutte sig til Rom, og skønt deres modstand mod dette vildfarelsens system blev opretholdt med fare for ejendom og liv, havde de dog mod til at fastholde deres adskillelse og kæmpede mandigt for sandheden. Bibelens sandhed var dem kærere end rigdom, ære eller endog selve livet. De kunne ikke udholde at se sandheden begravet under en masse af overtro og løgnagtig sofisteri. De tog Guds ord i deres hænder og rejste sandhedens banner for folket, idet de frimodigt forkyndte det, som Gud havde åbenbaret for dem gennem flittig granskning af Bibelen. De døde de grusomste dødsfald for deres troskab mod Gud, men ved deres blod købte de for os friheder og privilegier, som mange, der gør krav på at være protestanter, let opgiver til det ondes magt. Men skal vi opgive disse dyrt købte privilegier? Skal vi forhåne himlens Gud og, efter at han har befriet os fra det romerske åg, atter stille os selv i trældom under denne

antikristelige magt? Skal vi bevise vor degeneration ved at underskrive os bort fra vor religiøse frihed, vor ret til at tilbede Gud efter vor egen samvittigheds tilskyndelser?“

Luthers røst, som gav ekko i bjerge og dale, som rystede Europa som ved et jordskælv, kaldte en hær af ædle Jesu apostle frem, og den sandhed, de forsvarede, kunne ikke bringes til tavshed ved brændestabler, ved tortur, ved fangehuller, ved døden; og endnu fortæller den ædle skare af martyrerers røster os, at den romerske magt er det forudsagte frafald i de sidste dage, lovløshedens hemmelighed, som Paulus så begynde at virke allerede i sin egen tid.

Romerkatolicismen vinder hastigt frem. Pavedømmet er i vækst, og de, som har vendt deres ører bort fra at høre sandheden, lytter til hendes vildledende fabler. Pavelige kapeller, pavelige kollegier, nonneklostre og munkeordener tiltager i antal, og den protestantiske verden synes at sove. Protestanter er ved at miste det særkende, som adskilte dem fra verden, og de mindsker afstanden mellem sig selv og den romerske magt. De har vendt deres ører bort fra at høre sandheden; de har været uvillige til at tage imod det lys, som Gud lod skinne på deres sti, og går derfor ind i mørket. De taler med foragt om tanken, at der vil komme en genoplivning af fortidens grusomme forfølgelse fra romanisters side og fra dem, som slutter sig til dem. De erkender ikke den kendsgerning, at Guds ord fuldt ud forudsiger en sådan genoplivning, og vil ikke indrømme, at Guds folk i de sidste dage skal lide forfølgelse, skønt Bibelen siger:

»Dragen blev vred på kvinden og gik bort for at føre krig mod resten af hendes afkom, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd.«

„Pavedømmet er den menneskelige naturs religion, og menneskehedens store flertal elsker en lære, som tillader dem at begå synd og dog fritager dem for dens følger. Mennesker må have en eller anden form for religion, og denne religion, dannet ved menneskeligt påfund og dog hævde guddommelig autoritet, passer det kødelige sind. Mennesker, som anser sig selv for vise og intelligente, vender sig i stolthed bort fra retfærdighedens norm, de ti bud, og mener ikke, at det stemmer med deres værdighed at granske Guds veje. Derfor slår de ind på falske veje, på forbudte stier, bliver selvtilstrækkelige, selvforherligede, efter pavens forbillede, ikke efter Jesu Kristi forbillede. De må have en form for religion, som stiller de mindst mulige krav til åndelighed og selvfornægtelse, og eftersom usanktioneret menneskelig visdom ikke vil lede dem til at afsky pavedømmet, drages de naturligt mod dets ordninger og læresætninger. De ønsker ikke at vandre på Herrens veje. De er alt for oplyste til at søge Gud i bøn og ydmyghed, med en forstandig kundskab om hans ord. Da de ikke bryder sig om at kende Herrens veje, står deres sind helt åbne for vildfarelser, fuldt rede til at tage imod og tro en løgn. De er villige til at lade de mest urimelige, mest selvmodsigende usandheder blive påduttet dem som sandhed.“

„Satans mesterværk af bedrag er pavedømmet; og medens det er blevet påvist, at en tid med stor intellektuel mørke var gunstig for romanismen, vil det også blive påvist, at en tid med stort intellektuelt lys ligeledes er gunstig for dens magt; for menneskers sind er koncentreret om deres egen overlegenhed og bryder sig ikke om at bevare Gud i deres erkendelse. Rom gør krav på ufejlbarlighed, og protestanter følger den samme linje. De ønsker ikke at søge efter sandheden og gå videre fra lys til et større lys. De murer sig inde med fordomme og synes villige til at blive bedraget og til at bedrage andre.

“Men skønt menighedernes holdning er nedslående, er der dog ingen grund til at lade modet synke; for Gud har et folk, som vil bevare deres troskab mod hans sandhed, som vil gøre Bibelen, og Bibelen alene, til deres regel for tro og lære, som vil løfte standarden og holde banneret højt, hvorpå der står indskrevet: “Guds bud og Jesu tro.” De vil sætte pris på et rent evangelium og gøre Bibelen til grundlaget for deres tro og lære.

„For en tid som denne, når mennesker tilsidesætter Hærskarers Herres lov, er Davids bøn anvendelig,—‘Det er tid for dig, Herre, at gribe ind; for de har gjort din lov ugyldig.’ Vi går en tid i møde, hvor næsten universel foragt vil blive dynget på Guds lov, og Guds budholdende folk vil blive hårdt prøvet; men vil de miste deres respekt for Jehovas lov, fordi andre ikke ser og erkender dens bindende krav? Lad Guds budholdende folk, ligesom David, ære Guds lov i samme grad, som mennesker tilsidesætter den og dynger vanære og foragt på den.“ Signs of the Times, 19. februar 1894.

To år før antikrist blev tildelt en guldmedalje af en leder i den laodikeiske syvendedags adventistkirke, blev der i 1975 anlagt sag mod Syvendedags Adventistkirken; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (sagsnr. C-74-2025 CBR ved U.S. District Court for the Northern District of California), hvor Equal Employment Opportunity Commission sagsøgte kirkens forlag på vegne af to kvindelige ansatte — Merikay Silver (en tidligere redaktør, som var fratrådt på tidspunktet for søgsmålet) og Lorna Tobler — med påstand om kønsbaseret diskrimination i løn og ydelser. Kirken forsvarede delvis sin praksis ved at påberåbe sig religiøse undtagelser og ved at redegøre for sin styringsstruktur.

I en edfæstet erklæring dateret den 6. februar 1976 (som en del af et forsvarsskrift indgivet til retten) behandlede Neal C. Wilson (dengang præsident for kirkens nordamerikanske division og senere Generalkonferencens præsident fra 1979–1990) kirkens historiske synspunkter på romersk-katolicismen. Erklæringen blev fremsat i forbindelse med en argumentation imod karakteristikkene af kirken som havende et „hierarki“ svarende til det pavelige system. Det fulde relevante citat er: „Selv om det er sandt, at der var en periode i Syvendedags Adventistkirkens liv, hvor kirkesamfundet indtog et udpræget antiromersk-katolsk standpunkt, og betegnelsen ‘hierarki’ blev anvendt i nedsættende betydning for at henvise til den pavelige form for kirkestyre, var denne holdning fra Kirkens side ikke andet end et udslag af den udbredte antipapisme blandt konservative protestantiske kirkesamfund i den tidlige del af dette århundrede og den sene del af det forrige, og som nu er blevet henvist til historiens skraldebunke, for så vidt angår Syvendedags Adventistkirken.“

Dette afspejler et skift væk fra kirkens traditionelle profetiske fortolkning, som identificerede pavedømmet som „dyret“ eller antikrist i Johannes’ Åbenbaring. Kritikere både inden for og uden for kirken har fortolket det som en nedtoning eller opgivelse af denne antikatolske holdning for at tilpasse sig moderne økumenik eller juridiske forsvarshensyn. Wilson identificerede i 1985 præsidenterne for kirkens forskellige divisioner som „kardinaler“, idet han udtalte: „... der er ingen ‘kardinal’ fra alle landene i Fjernøsten, mens der sandsynligvis vil være to ‘kardinaler’ fra Afrika.“

Søster White udtalte, at det er en frafalden menighed, som formindsker afstanden mellem sig selv og paven! Den tredje generations kompromis fremstilles som gråd over Tammuz i Ezekiel otte og

ved Pergamos' kompromis. Den første generation fra 1863 til 1888 repræsenterede menigheden i Efesus, en menighed, der havde mistet sin første kærlighed, og Millerbevægelsens første kærlighed var det profetiske budskab, og det første kapitel i dette profetiske budskab var de „syv tider“, som blev tilsidesat i 1863.

Fra 1888 til 1919 var den anden generation, repræsenteret ved Smyrna og Ezekiels hemmelige kamre, vidne til Profetiens Ånds død, idet søster White blev lagt til hvile i 1915. Flere detaljer om de fire generationer er nødvendige for at fuldende vidnesbyrdet, men det progressive oprør må forstås for fuldt ud at værdsætte, hvordan et frafaldent folk kunne „forbyde“ Ellen Whites skrifter, eller hvordan de kunne fremme ugens første dag som acceptabel. Judas samarbejder med „Efraims drukkenbolte“, som „hersker over dette folk“ i Jerusalem, og de, som hersker over Jerusalem og tilbøder solen, er repræsenteret ved Sanhedrinet.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Blandt dem, der bekender sig som Guds børn, er der blevet udvist så lidt tålmodighed, så mange bitre ord er blevet talt, så megen fordømmelse er blevet udtalt imod dem, der ikke tilhører vor tro. Mange har betragtet dem, der hører til andre kirker, som store syndere, skønt Herren ikke betragter dem således. De, der således ser på medlemmerne af andre kirker, trænger til at ydmyge sig under Guds mægtige hånd. Dem, som de fordømmer, har måske kun haft lidt lys, få anledninger og privilegier. Hvis de havde haft det lys, som mange af medlemmerne i vore menigheder har haft, kunne de være gået langt hurtigere frem og have repræsenteret deres tro bedre over for verden. Om dem, der praler af deres lys og dog undlader at vandre i det, siger Kristus: ‚Men jeg siger eder: Det skal være tåleligere for Tyrus og Sidon på dommens dag end for eder. Og du, Kapernaum [Syvendedags Adventister, som har haft stort lys], som er ophøjet til himmelen [med hensyn til privilegier], skal stødes ned til helvede; thi dersom de kraftige gerninger, som ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da havde den stået indtil denne dag. Men jeg siger eder, at det skal være tåleligere for Sodomias land på dommens dag end for dig.‘ På den tid tog Jesus til orde og sagde: ‚Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult disse ting for de vise og forstandige [i deres egen vurdering] og åbenbart dem for umyndige.‘“

„Og nu, fordi I har gjort alle disse gerninger, siger Herren, og jeg talte til jer, tidligt oppe og talende, men I hørte ikke; og jeg kaldte på jer, men I svarede ikke; derfor vil jeg gøre mod dette hus, som er kaldt ved mit navn, og som I stoler på, og mod det sted, som jeg gav jer og jeres fædre, således som jeg har gjort mod Shilo. Og jeg vil kaste jer bort fra mit åsyn, ligesom jeg har kastet alle jeres brødre bort, hele Efraims sæd.“

„Herren har grundlagt iblandt os institutioner af stor betydning, og de skal ledes, ikke således som verdslige institutioner ledes, men efter Guds orden. De skal ledes med et enfoldigt øje for hans herlighed, for at fortabe sjæle på enhver måde må blive frelst. Til Guds folk er Åndens vidnesbyrd kommet, og dog er der mange, som ikke har givet agt på irettesættelser, advarsler og råd.“

„Hør nu dette, du tåbelige folk og uden forstand, som har øjne og ikke ser, som har ører og ikke hører: Frygter I mig ikke, siger Herren, vil I ikke skælve for mit åsyn, jeg, som har sat sandet

som grænse for havet ved en evig forordning, så det ikke kan overskride den? Og skønt dets bølger kaster sig frem, formår de det dog ikke; skønt de bruser, kan de dog ikke gå over den. Men dette folk har et frafaldent og genstridigt hjerte; de er faldet fra og gået bort. Heller ikke siger de i deres hjerte: Lad os nu frygte Herren vor Gud, som giver regn, både den tidlige og den sildige, i dens tid; han bevarer for os høstens fastsatte uger. Jeres misgerninger har vendt disse ting bort, og jeres synder har holdt de gode ting tilbage fra jer.... De dømmer ikke den faderløses sag, og dog har de fremgang; og den nødlidendes ret dømmer de ikke. Skulle jeg ikke hjemsøge for disse ting? siger Herren; skulle min sjæl ikke hævne sig på et sådant folk som dette?“

»Skal Herren tvinges til at sige: ‘Bed ikke du for dette folk, og opløft hverken råb eller bøn for dem, og gå ikke i forbøn for mig; thi jeg vil ikke høre dig’? ‘Derfor er regnskyllene blevet holdt tilbage, og der har ikke været nogen sildig regn.... Vil du ikke fra denne tid råbe til mig: Min fader, du er min ungdoms vejleder?’« Review and Herald, 1. august 1893.